

[Hans Schmidt.]

ikke føler det stående i modstrid til mit positive forhold til den danske stat, at jeg i markedsspørgsmålet har en anden opfattelse, end flertallet har i dag. Man kan dog ikke for alvor mene, at jeg altid skal have samme mening som flertallet. De synspunkter, jeg fremfører, har rod i en positiv indstilling, og det undrer mig, at det ærede medlem opfatter det, som om jeg „gik i rette med Danmark“. Jeg har aldeles ikke nogen fornøjelse ved, at jeg står alene, men jeg er ganske vist stærkt berørt af dette spørgsmål. Det er dog for Danmarks, for grænselandets og for helhedens skyld. Det kan lyde mærkværdigt, men sådan er det.

Jeg tror heller ikke, det ærede medlem hr. Lannung og jeg er så langt fra hinanden, som det kan have udseende af. Det ærede medlem mente, at jeg burde støtte kræfter, „der målbevidst arbejder for det videst mulige samarbejde mellem de seks og de syv“. Dertil vil jeg sige, at bortset fra, at jeg ikke støtter kræfter uden for landet, så arbejder jeg jo for et videst muligt samarbejde — ganske vist ikke i overensstemmelse med det ærede medlems tilføjelse, at det selvfølgelig skulle være de syv i den skikkelse, som den for os liggende traktat er udtryk for.

Men det er jo dog udtrykkeligt slået fast, at denne traktat, denne konvention, ikke er et mål i sig selv, men er tænkt som et middel, som en vej og altså noget forbigående. Jeg forstår det da også sådan, at det ærede medlem er enig med de fire nordtyske lande i deres konklusion, som det ærede medlem formulerer derhen, „at det vil være meget farligt, hvis der ikke sker en sammenslutning eller etableres et forbund mellem frihandelsområdet og fællesmarkedet i form af et større økonomisk forbund, det være sig et frihandelsområde eller en anden ordning acceptabel for såvel de seks som de syv — selvfølgelig ingen undtaget“.

Megal vel, og til det sidste, den anden ordning, svarer jo netop det, jeg har foreslået i form af et europæisk tariffællesskab. For mig at se er dette forbund, som man også kan kalde det, acceptabelt for både de seks og de syv — selvfølgelig ingen undtaget, heller ikke England. Da er blot formen en anden, og den bliver påtvunget af de fak-

tiske forhold, som jeg også har gjort rede for. Men når England nu ikke vil gå med hertil, hvad så?

Aksel Larsen: Jeg har forstået på en del af den hidtidige diskussion, at der er nogle, som mener, at hvis jeg går ind for den foreslåede konvention om de syv, skal jeg ikke have lov til i morgen at gå imod det militærforlig, visse partier her i tinget har sluttet. Det er en tankegang så dybsindig, at jeg ikke er i stand til at følge den, og jeg opgiver det på forhånd.

Om den sag, vi behandler, vil jeg sige, at sådan set kunne man godt betragte sagen som afgjort efter de snart mange og lange debatter, vi har haft enten om selve konventionen, om problemer vedrørende de syv eller om den lovgivning, der ledsager konventionen om de syv eller er gået forud for den endelige vedtagelse af konventionen. På den anden side har jeg ikke betragtet sagen som endeligt afgjort. Jeg havde ganske vist absolut min mening om den, og den har jeg ikke lagt skjul på, men det var givet for mig, at afgørende for, om vi kunne gå ind i de syv, var, om vi skaffede os det rette udgangspunkt, altså om vi fik fastlagt nogenlunde rimelige todsatser og det rigtige tempo for afvikling af importrestriktionerne, og dér er vi nået til et efter min opfattelse antageligt resultat.

Så står vi nu her og skal tage endelig stilling til traktaten. Her vil jeg gerne gentage, hvad jeg tidligere har sagt, at over for sådanne ting mener jeg ikke, at vi i den situation, hvori vi befinder os, har noget valg, for så vidt som vi er tvunget til at vælge den ene af de tre muligheder, der ellers måske mest formelt foreligger. Men lad mig alligevel gå ud fra den tanke, at vi havde et valg i dag i det danske folketing, et valg mellem tre muligheder: at gå ind i de seks landes fællesmarked, at gå ind i de syv landes frihandelsområde eller at holde os uden for begge disse økonomiske og for de seks landes vedkommende statspolitiske sammenslutninger.

Lad mig gå ud fra, at vi har et valg, og lad mig så sige, at vi kunne naturligvis vælge at sige nej til den foreliggende traktat, at sige nej til de syv og orientere os i